

Anya, itt vagyok

Már megint nem bírta tovább; szünetet tartott. Lassan húzta át magát a kis kerten, benyitott a szemközti épületbe – ez a szülészet, milyen vicces, milyen ironikus, futott át az agyán most is, mint majdnem mindig, amikor benyomta a régi üvegajtót – majd befordult a büfébe, és kávéért rendelt. A felszolgálók már ismerték. Leült, kockacukrot ejtett a feketébe, műanyagkanállal megkeverte, és felidézte azt a pillanatot, amikor kiderült az anyja betegsége. Hogy hasnyálmirigy, maximum három hónap. Az anyja telefonon mondta meg, ő éppen vacsorát vett a közértben. Majdnem kiejtette a kezéből a paprikás sajtkrém dobozát, majd annyira megszorította, hogy teljesen eldeformálódott. Fehér volt narancssárga felirattal és egy bocifejjel. Már aznap délután elkezdett készülni a legrosszabbra. Hogy erős legyen a megfelelő pillanatban, és hogy ne terítse le a fájdalom. Minden pillanatban készen akart állni rá. Közben az anyja kemény volt, keményebb, mint az orvosok gondolták, hiszen még mindig él, pedig több mint nyolc hónap telt el a diagnózis óta. Lefogyott, elment az ereje, ráncos lett, de nem adta magát. Lea hordta a kezelésekre, látogatta, amikor be kellett feküdnie, ápolta otthon, és minden külsőség ellenére úgy érezte, az ő ereje fogy, az anyjái meg növekszik. Nem tudta, mi lesz nélküle. Nem tudta elképzelni a világot az anyja nélkül.

Megint eszébe jutott, mint a betegágy mellett sokszor, hogy hogyan lehetett ő ennek a halálra szánt, ráncos testnek a része? És a haldokló, vékony, fonnyadt nőt nézve gyakran gondolt arra is, milyen volt vajon az anyja frissen feszülő bőre, a növekvő, táplálásra készülő mellei, a nagy barna bimbók, az arca, a kicsattanó, feszes fiatalosága, leginkább pedig belül a méhe állaga. Az a sokak által biztonságosnak mondott, meghitt, vörösen szorító belső tér, amelyik egyre csak tágult, de mégis feszített, és amelyik szerinte soha nem

lehetett biztonságos. Ha elképzelte, mindig félni kezdett attól, hogy az anyja szorítja. És biztos volt abban, hogy már magzatként sem tudott elég jól viselkedni. Pedig nyilván nagyon próbált. Egyszer, amikor még tudtak beszélgetni, az anyja a kórházi ágyon ülve, rózsaszín köntösben, fején sárga-virágos kendővel azt mondta, „Ez azért néha nagyon fáj. Soha nem fáj még eddig semmi sem ennyire”. Elhallgatott, majd mosolyogva hozzátette. „De, mégis. A szülés”. És elrévedve nézett maga elé.

Igazából szerette ezt a jelenetet elővenni, mert annyira bántotta, hogy úgy érezte, teljesen jogosan adja át magát az önsajnálatsnak. Hiszen mi volt ő az anyja számára? Csupa szenvedés. Ez a tudat mindig az ismerős sötétbe vezette, elgyengítette és tehetetlenné tette. Most azért nem időzhetett benne kedvére, mert valaki, aki nem tartotta tiszteletben az ő szomorúságát, kissé túlságosan is hangosan húzta ki a mellé levő megsárgult műanyagszékét.

– Leülhetek?

Martos doktor állt mellette, az anyja egyik kezelőorvosa. A szemében a gyengéd figyelem és a fel-felvillanó rókatekintet régóta tetszett a nőnek, talán éppen mióta először jöttek be a kórházba, de mint a vágyai nagy részével, ezzel is igyekezett a lehető legkevesebbet foglalkozni. Hiszen még a vágyat sem érdemelte meg, nemhogy a beteljesülését.

– Persze – motyogta, udvariasan arrébb húzta a székét és félrenézett, hogy az orvos nyugodtan kávézhasson, mert bizonyára csak azért ült ugyanahhoz az asztalhoz, mint ő, mert máshol már nem volt hely. Aztán az asztallapra meredt, bár félszemmel látta, ahogy a férfi kevergeti a cukrot a kávéjában.

– Hogy van? – kérdezte Martos kedvesen. Lea ránézett. Kicsit vádlón, kicsit érdeklődően. Meglepte a férfi tiszta tekintete. Hogy lehet egy férfinak ilyen a nézése? Mint az áttetsző víz, ami bármikor befogad. Lea ahhoz szokott hozzá, hogy kutakodnia és küzdenie kell, hogy valamit meglásson, csak ehhez már régen nem volt kedve meg ereje.

– Nincs jól. Nagyon nincs jól – megjátszott kedvetlenséggel válaszolta, de a végére megint őszintén kétségbeesett.

– Igen, azt tudom. De magát kérdeztem.

A nő vállat vont, jelezni akarta, hogy ez nem számít. Aztán mégis igyekezett egy kicsit, és körmondatban fejezte ki, hogy köszöni, megvan, és reméli, a doktor sem szakad meg a nagy munkában.

Martos bólintott, lehajtotta a kávéját, és menni készült. A szeme alatti karkák olyanok voltak, hogy meg kellett volna simogatni őket.

Lea megijedt, hogy elmegey.

– Mennyi van még hátra? Maga szerint még mennyi? – egy pillanatilg még ott akarta tartani, hogy valaki, mindegy, hogy ki, legyen még vele egy kicsit, és, bár nem akarta tudni a választ, mégis jól esett volna egy pontos előrejelzés. Jó lett volna biztosnak lenni abban, hogy öt, hat, vagy akárhány, de meghatározott számú nap múlva biztosan vége lesz ennek a rémálomnak.

– Nem tudom. Néhány nap, gondolom.

Martos felállt, de még nem indult el. Rátette a kezét Lea vállára, meg-simította együttérzőn, ahogy csak azok az emberek tudnak érinteni, akiknek ez a legtermészetesebb dolog a világon. Lea nem ilyen volt; félt a közelségtől, bár a gyereke születése óta kicsit kevésbé. Aztán az orvos összenyomta a kezében levő műanyagpoharat, elköszönt, és visszaindult az osztályra. Lea utána nézett. Amíg a férfi vállát meg karját bámulta elmerülve, egy pillanatra megfedekezett az anyjáról, és hirtelen érezte meg, hogy farkas éhes és fáj a gyomra. Vett egy pogácsát, és visszaindult a betegágyhoz.

Az anyja végigaludta a délutánt. Úgy tűnt, az alvás sokkal több árnyalattal éli át, mint az emberek általában. Talán, mint a csecsemők, akik a mélyalvástól az ébrenlétiig számtalan fokozatban pihennek és élnek. Szinte végig nyugodtan lélegzett, csak rövid időkre fordult elő, hogy hánykolódott, nyögött, és fájdalomtól torzult el az arca. Egyébként olyan volt, mint egy angyal. Egy nagyon ronda, elkínzott, megöregedett, csodálatos angyal, akit Lea nem ismert korábban. Kár, hogy ő nem tudott egy percre sem megnyugodni, és mindig csak a rossz emlékek jutottak eszébe: a gyerekkorát idézte fel, de még gyakrabban a kamaszkorát; az utolsó valós pofont, amit az anyjától kapott tizenégy évesen, majd azt, ahogy az anyja szidta az apját, amiért „lelépett azzal az olcsó ribanccal”, akivel egyébként máig együtt él, a hangját, azt az örökké elégedetlen, szitkozódó hangját, és egyszerűen hiába próbált valami jóra gondolni, nem ment, pedig, ha valamikor, itt, az utolsónak tűnő pillanatban, legalább eszébe juthatott volna egy ölelés, simogatás, meghallgatás – de nem, semmi sem jött elő. És hogy ezzel ne kelljen foglalkozni, inkább segített a szomszéd ágyon fekvő néniknek, amiben tudott: vizet inni, szobavécére ülni, újságot hozni a folyosóról vagy csak beszélgetett velük, ha megszólították. Bármit, csak ezt ne kelljen. Ezt a pofont ne érezze már, és az a hang, az a pattogó „miért vagy ilyen ügyetlen már megint?”-kérdés ne visszahangozzon a fülében.

Késődélután kiugrott a közeli boltba bevásárolni, hogy másnap hajnalban legyen miből főzni, felhívta a volt férjét, Istvánt, aki most a lányukra vigyázott, aztán megint visszajött. A látogatók már elmentek, a folyosók kezdtek kiürülni, fáradtan ült le megint ugyanabba a székbe. Nem értette, miért nem tud hazamenni, amikor ennyire nem bír ott lenni az ágy mellett. Aztán persze rájött, hogy fél, hogy elmulasztja a kötelességét: az anyjával kell lennie, amikor az haldoklik.

Koraeste kínlódva nézte végig, ahogy a nénik nyögve elhelyezkednek az alváshoz, az anyja mindeközben semmire sem reagált. A négy betegből három fél kilenc körül elaludt, az egyikük folyton fészkelődött. Lea úgy érezte, valaki álmában bekakilt, másra nem tudta fogni a mindent elárasztó bűzt, bár később rájött, hogy többeknek nyílt sebük van, és a folyamatosan szivárgó váladék lehet az, ami miatt a gyomra émelyeg, és a torkában készül feltörni a nyelöcsövet folyamatosan maró sav. Vagy csak a rák szaga ez – ilyen egyszerűen. Már nem is annyira félelmetes, hanem szimplán gusztustalan. Talán egyszerűen a nyilvánvaló undora miatt érzi úgy, hogy menekülnie kell; talán ennyi az egész, szó sincs belső rettegésről, ismeretlen félelemről. A váladék szaga. Ennyi.

Tíz körül, míg az anyja édesdeden merült el haldokló álmában, kiment a folyosóra, leült az egymás mellé szerelt narancssárga műanyag székek egyikére, és fogta a gyomrát, mert erősen belehasított a fájdalom és görcsölni kezdett. Egy fiatal nővér vette észre csodálkozva a pult mögül, és már indult is felé, hogy hazaküldje, aztán mégis a helyén maradt, talán megállították. Lea eldőlt a műanyag székeken, végigfeküdt rajtuk, minden egyes szék pereme belevágott a testébe, fogta a gyomrát, és a napok óta tartó fáradtság miatt gyorsan elaludt, mint egy gyerek, aki annyira kimerült, hogy már mindegy, hova teszük.

Az anyjával utazott a libegőn. Egyáltalán nem fáztak a magasban, és az anyja nevetve mutatta, hogy „nézd csak, az a nagy háza!”, „nézd, ide jártam iskolába”, „az ott a munkahelyem”, és fentről látták a házikót, az iskolát, a kémiai labort, minden kicsinek, de jól kivehetőnek tűnt, és az anyja illata, mint a tavaszi mező, friss, puha, megnyugtató. Lea odasimult, a bőre selyem, bele kell bújni, és aztán felemelte a fejét, a két copfos fejét, és azt kérdezte a kisimult arcot nézve, hogy „anya, te miért nem szeretted apát sosem?”, de az anyja nem válaszolt, csak nézett előre, messzire, vidáman, Lea a vállán pihent, a karjuk összeért, csak aztán olyan sokáig repültek, és a távoli erdő

is egyre félelmetesebbé vált, már nem látta az utazás végét, elhűlt a levegő, és Lea félni kezdett, nem akart már tovább menni, ki akart szállni, az anyja viszont nem, számára nem volt megállás, és a kislány nem tudta, mit csináljon, hogy hagyja ott a puha anyját, aki eltökélten megy tovább a messzi semmibe a libegővel. Le akarta rángatni, kérlelte, hogy szálljanak le együtt, hogy most már elég ebből az utazásból, eleget voltak a magasban, menjenek már le a földre, itt nem lehet kibírni, ez nem jó, de az anyja nem mozdult, sőt, egyre mozdulatlanabbá és hidegebbé vált, Lea pedig tehetetlenül, vacogva ráncigálta a karját.

Az érintésre megrázkódott olyan erősen, hogy még fájdalmasabban nyomták meg a székek az oldalát, teljesen elgémberedett mindene, és alig mert megmozdulni. Martos ébresztgette.

– Felőlem itt maradhat, de hangosabban ne sírjon – mondta neki halkán és kedvesen.

A feje éppen nem ért le, a nyakát viszont támasztotta a fenékformára fröccsentett szék pereme. Kis nyáltócsát látott a műanyag aljában. Könnyes volt az arca, a haja a szemébe lógott, úgy érezte, izzad. A férfi odatámogatta a nővérpulthoz. Szólt Évikének, egy vékony lánynak, az egyik esti ügyeletesnek, hogy itassa meg. Évike megmelegítette a kávé a mikróban, sőt, a betegek megmaradt vacsorájából is adott neki egy párizsis szendvicset. Lea a nővérpult melletti kis széken megehetette. Lecsuklott a feje aztán, és visszaaludt. Tömény szürkéséget látott maga körül, a föld alatt kellett lapátolnia, aztán lapát nélkül kaparnia valami járatot, de fogyott a levegő, fuldoklott, a tenyerét gyakran megemelte és megnézte, a körme tiszta piszok, belement alá a por és a sár, ezért meg fogják büntetni, ez így nem tiszta, nem jó, és a keze erőtlensége, nem megy a járatvágás, tiszta kézzel meg főleg nem, nincs esély, annyira hosszú még az út felfele. Úgy érezte, órákon át csinálja ugyanazt teljesen eredménytelenül, és a végére inkább összegömbölyödik, és belenyugszik, hogy a föld alatt fog meghalni.

Amikor felébredt, hajnalodott. Nővérek szaladgáltak mellette, többen undorral néztek felé, Martos pedig utcai ruhában készült haza. Felállította Leát, megfogta a kezét, és magával húzta.

– Ideje hazamenni, kislány.

– De az anyám, az anyám... – motyogta Lea. – Istenem... – a doktor viszont a kórházi szoba előtt megállította, kihozta a táskáját az anyja mellől, kezébe nyomta, és kitámogatta az udvarra. Leát meglepte a hús, friss levegő illata, legalább az ürülék szagától mentes volt, bár a szomszéd épület mellett álló mentősök cigarettájának füstje belekeveredett. Fázott, és hagyta magát

kézen fogva vezetni egy ideig. Aztán az orvos elengedte, elhúzta az izmos karját, és várta, hogy egyedül menjen; Lea botorkált. Martos olyan furcsán nézett rá, mintha fürkészte volna; Lea eleinte nem értette, aztán arra jutott, a férfi bizonyára teljesen idiótának tartja őt.

Kikerülték a sorompót a kapunál, és az utcára fordultak.

– Menjen haza, és aludjon. Üljön be egy taxiba! – rekedt volt az orvos hangja.

Lea sóhajtott.

– Dolgozom reggeltől. Taxiba meg nem ülök. Annyira rosszul még nem vagyok. Van busz és villamos is – kezdte visszanyerni az erejét; Martos fáradtan fintorgott.

Együtt mentek a megállóba. Leát átjárta a hideg, remegett a kardigánban, érezte, hogy rászáradt már az éjszakai izzadság. Az orvos azt mondta, hogy megadja a számát, arra az esetre, ha bármi lenne, kérdés vagy más. Azt is mondta, hogy szólíthatja Andrásnak. A nő átvezette a telefonjába a számot, és hálásan bólintott. András megfogta Lea fejét és maga felé fordította.

– Lea, én most hazamegyek. Aludnom kell. Jöhetsz hozzám, ha akarsz, de hogy én nem várom meg a hajnali buszt, az egyszer biztos. Ha most nem jössz, majd hívj, ha van kedved – és megcsókolta Leát, aki maga sem tudta hirtelen kiszámolni, hány éve nem történt vele hasonló, és meglepődött ezen az érzésen, erősen furcsállotta, hogy lehetséges még találkozás, hogy az ő világába be lehet hatolni, hogy ilyesmi mégis előfordulhat, még akkor is, ha mindent megtesz az ellenkezőjéért. És amikor András elengedte, elfogta a kísértés, elképzelte, hogy nála alszik, nem megy be reggel a munkahelyére, és talán-talán nem is csak alszik, de rájött, hogy akkor nem tudná elkészíteni a húslevest időben. Hálásan ingatta fejét, hogy köszöni, de nem, nem megy, András pedig pusztit adott neki, és elindult. Vissza se nézett. Lea néhány perc múlva rájött, hogy nem érti az egészet. Mert szerinte valaki vagy udvarol és akkor buszmegálló, várakozás meg minden, vagy nem is akar semmit. Eddig mindig így volt. Ez most szórakozik vele?

Duzzogva tárcsázott egy taxitársaságot. Másnap tíz körül ébredt föl; már késő volt munkába menni. Betelefonált, elnézést kért többször is, és kivette a napot. Délre elkészült a húsleves. A főzési rutin megnyugtatta. Evett egy kicsit, és visszament a kórházba. Már busszal.

Az ágy mellett egy nővért talált, éppen bekötötte az infúziót. Az anyja szeme, mint egy rettegő gyereké, most teljesen éber volt, a fehér ruhás nőt

nézte, de nem őt látta; nem lehetett tudni, hol jár, de úgy meresztette a szemét, olyan mély félelemmel, amelyet csak a lányán, Petrán látott néhányszor, amikor Istvánnal veszekedtek a válás előtt.

– Bekötöttünk Ivett néninek egy kis fájdalomcsillapítót – mondta hangosan a nővér, Lea pedig kérdezgetni kezdte volna, hogy mi a helyzet, hogy van az anyja, de a nővér csak jelentőségteljesen nézett, és felhúzta a szemöldökét. Lea követte a folyosóra, mire az ápoló idegesen megfordult. – Mondom, hogy fájdalomcsillapító! Ezerszer megmondtuk, hogy semmi mást nem tudunk tenni. Hát haldoklik, nem látja? Biztos fél, attól van rosszabbul. Biztatni kell egy kicsit, bár talán már mindegy. – És elvonult, kezében a gyógyszeret tartalmazó kis tálkával, Lea pedig úgy érezte, ha lenne fegyver nála, hátba lőné. Az első ember az életében, akivel meg tudná tenni. Még a haja is undorítóan csüng hátra a szegényes copfjába kötve.

A lehető leglassabban ment vissza az ágyhoz. Külön köszönt mindenkinek, és megvizsgálta, hogy nem túl piszkos-e az ajtó mellett levő mosdókagyló. Nem bírta nézni a rettegést, ahogy Petra esetében sem bírta nézni, mennyire kikészíti a kislányt az apja hiánya, hiszen magát hibáztatta mindenért. Vajon, ha jobban figyel az anyjára, nem lesz rákos? Ha jobban tudja szeretni? Ezerszer feltette magának a kérdést. Melléült, és látta a nő halálra vált, könyörgő tekintetét. Mondott volna valamit, de az anyja lecsukta a szemét, néhány percre mintha elaludt volna, és utána teljesen váratlanul megint felnézett. Leát a fókusz hiánya, vagy legalábbis ismeretlen volta és az áradó félelem megijesztette, teljesen tehetetlenné tette, ugyanakkor borzasztóan sajnálta a nőt, szánni kezdte, mint a beteg kiskutyákat szokta. A karjára tette a kezét; az anyja nem mozdult, aztán mégis felnézett, homályosan, majd határozottan elhúzta a karját, a takaró alá rejtette, és kásás hangon morogta, „hagyjál már, mit akarsz?”. Lea végre otthon érezte magát, bár csalódott is, mert titokban remélte, hogy legalább a végén nem utasítják el egymást.

– Húsleves. Hoztam húsleveset. Anya, nem ennél? – kérdezte gyengéden, lenyelve minden keserőséget és azzal biztatva magát, hogy már tényleg mit várjon el ilyen állapotban. Az anyja átfordította a fejét a másik oldalra. Lea megsértődött, és el akart menni, aztán mégis maradt. A nő, aki valaha megszülte, lassan elaludt, de nyugtalan lehetett az álma, nehezen lélegzett, nyögött és dobálta a tagjait közben, amelyekről egyébként lógott a fakó bőr.

Nézte egy ideig a tarkóját, és amikor kicsit lecsendesedett az anyja álma, a folyosóról hozott magának egy pletykalapot, azt kezdte el lapozgatni.

Megnyugtatta, hogy a celebeknek is vannak nehézségeik, néha nem sikerül gyereket szülniük, elválnak vagy nem találnak párt maguknak, egyesek depressziósak vagy pénzügyi gondjaik akadnak. Viszont legalább jól néznek ki. Az egyik pornósztránnak például éppen olyan volt a haja, amelyet ő szeretett volna magának. A fiatal énekesnőnek meg a kulcscontját és a magas sarkú papucsát irigyelte meg. A negyvenes színésznőnek pedig – hát, őszintén szólva – a pasiját.

Letette az újságot, az anyja horkantgatott, megint forgolódni kezdett, nyöszörgött, ő pedig megőrült tőle. Úgy érezte, szétrobban, belülről fog szétrobbanni, a szervei kirepülnek a hasából, ha ezt tovább kell néznie. Csinálja végig valaki más, és őt hagyják! Mit számít, hogy ő az egyetlen gyerek, ha egyszer semmi normális kapcsolat nincs köztük? Miért nem ül itt az apja, miért nem ül itt valaki más, aki tudja, mi a teendő, akit nem csak arra méltat ez az idegen nő, hogy azt mondja, „hagyjál már!”. Azonnal jöjjön valaki, és váltsa fel őt, és hagyják végre békén!

Kiment az udvarra, és a padon kanalazott az otthonról hozott húslevesből. Vissza akart menni, de nem tudott mozdulni. Aztán mégis felállt, de nem az osztályra indult, hanem kifele, a kórház sorompóján át, egészen egy közeli sarkon levő, újonnan megnyitott kávézóig, amit már máskor is látott a buszból. Nem műanyagszékes-megúszós hely volt, hanem rendes, kávécsészés. Belépett, és megnyugodott. Leült a sarokba, egy szendvicset, egy túrós süteményt meg egy habos kávéét rendelt. Lassan, módszeresen fogyasztotta el, a túrót különösen élvezte, meg persze a habot. Elolvasta a híreket az újságban, és meglepődött, hogy nem messze tőle háború van, hogy a városban melleleg tüntetnek, ez eddig elkerülte a figyelmét, és hogy hatalmas botrány tört ki valamelyik kormánytag magánéletével kapcsolatban. Derűsen állapította meg, hogy, hát, ez érdekes. Amikor az utolsó falat süteményhez ért, körülnézett, az utcán egy kislány futott a testvérével, az anyukájuk kiabált nekik, hogy álljanak meg. Idős bácsi figyelte őket, egy kamaszlány pedig a mobilján beszélve várakozott a buszmegállóban. Lea hirtelen arra gondolt, hogy milyen szerencsés helyzet ez, hogy munka sincsen, Petrával sem kell lennie, hogy végre megihatja ezt a habos kávéét. Hogy olyan, mintha jól alakulnának a dolgok. Aztán kérte a számlát.

A kertben még ücsörgött egy kicsit, aztán visszasétált. Az anyja most nyugodtan aludt, ez így sokkal tűrhetőbb volt. Azért elfordult, és elbeszélgetett a szomszéd ágyon fekvő nénivel. Később hallotta, hogy a nő, aki megszülte,

megint küszködve veszi a levegőt. Nem mert, nem akart hozzáérni, csak nézte. Legalább egy órán át nézte. Ez alatt elmúlt az a kis magabiztossága, amit a kávézás alatt megszerzett, és csak a szégyen maradt. Keresztülölte a mellkasát. Szólongatni szerette volna, de nem mert hozzá beszélni, mert ki tudja, mit gondolnak mások, és hátha zavarja őket. Meg hátha zavarja az anyját. Arra kereste a választ, hogy romolhatott el köztük a viszony ennyire, hogy meg sem meri szólítani. Hogy most, az utolsó alkalmakkor sem tud semmit mondani neki. Hogy igazából nincs is mondandója. Csak szánja, mint egy állatot, és egyetlen dologtól retteg, hogy a halálával nem múlik el a hatalma fölötte. És ahogy ezek végigfutottak az agyán, gyilkosnak érezte magát. Mintha ő maga lenne az anyja gyilkosa, mert azt kívánja, hogy legyen már vége. Haljon meg, és hagyja őt békén. Mert fullasztó a közelében lenni. A halálos ágya mellett pedig különösen fullasztó.

Megint fel kellett állnia. Egy olcsó butik állt a kórházzal szemben, kínai. Először Petrának választott szoknyát, harisnyát meg egy őszi kabátot, majd meglátott egy lila fölsőt, kicsit kivágottat, amelyik valószínűleg az első mosásig áll igazán jól. Felpробálta, és eldöntötte, hogy megveszi. A pénztárnál mégis visszaadta, mert rájött, hogy ezt most nem teheti meg. Nem vásárolhat magának, amikor az anyja haldoklik. Az ajtóból aztán visszafordult, és kifizette.

Sötétedésig téblábolt a környéken, aztán eldöntötte, hogy most már nem megy el.

Kilencre már mindenki lefeküdt a kórteremben. Lea kávéát kortyolgattott az ágy mellett, az anyja hánykolódott. Ő néha megtörölte a nő homlokát, egyébként meg várt, és amikor már majdnem elaludt ültében, kortyolt a rettenetes kávéból, amit az automatából hozott néhány perce.

Még undorítóbbnak érezte a szobában terjengő szagot, mint előző nap: ürülék, hányás, öregség és haldoklás keveréke volt ez, a szokásos kombináció. Visszatartotta a hányást. Félálomban ücsörgött, majd hirtelen addig ismeretlen erejű szorongás és félelem fogta el. Arra gondolt, a kimerültségtől lehet, legutóbb akkor érzett hasonlót, amikor az újszülött gyereket kellett ápolnia és még egyszer, mielőtt néhány napra kórházba került, mert túlhajtotta magát a munkahelyén. Egyszerre végtelen bizonytalanság vett erőt rajta, úgy érezte, a teste lebeg, és nem tud sehova sem kapcsolódni. Mintha nem érezné a gravitációt, nem lennének kontúrok, és a tárgyak elvesztenék jól ismert tulajdonságaikat: a keménységüket, tapinthatóságukat,

azt például, hogy beléjük lehet kapaszkodni. Majdnem lecsúszott a székről, kilötytente a kávé a földre, és ez alatt a pillanat alatt úgy érezte, zuhan egy végtelenül hosszú szakadékban, és vagy nem ér földet soha, vagy amint földet ér, azonnal meghal.

Rájött, hogy életében először nem tudja biztosan, az anyja mit vár tőle, és emiatt elvesztette a tájékozódó képességét. Mostanáig ezt a rettenetes betegséget végig tudta csinálni úgy, ahogy mások szokták, ahogy az anyja csinálta volna és csinálta is régebben, kivéve persze ezt az egyetlen délutáni kávézást meg ruhavásárlást, ami önmagában is szégyenletes. De most olyan holtpontra érkezett, amire nem volt receptje. Hogy a francba viselkedik az ember egy öntudatlan asszony mellett, aki történetesen az anyja, de már nem tudja közölni, hogy mit vár tőle, és hogy lehet, hogy nem tudja, mit vár tőle? Eddig mindig tudta. Akkor is, amikor távol voltak, amikor külföldön élt, mindig, és most, testközelben, egyszer csak megszűnt az elvárás. Vagy nem szűnt meg, csak ő nem érzi? Az baj, hogy nem érzi, vagy éppen jó dolog? Egy haldokló megszüntetheti az elvárásait? Lea arra gondolt, talán igen, de ez nem számít, az ő anyja már beléköltözött, nem kell élnie, hogy tudja, mit vár tőle! És mihez kezdjen most? Miért nem szólal meg az anyja, a francba' már, eligazíthatná a helyes és helytelen dolgok mibenlétéről.

Odatette a kezét a lepedőre, éppencsak hozzáért az anyja hideg, csontos, ráncos mutatóujjához. A beteg test mintha reagált volna: bár nem mozdult, Lea mégis úgy érezte, meleg kezd áradni benne. Már szándékosan megsimította a göcsörtös ujjakat. A nő légzése alig érezhetően ugyan, de mélyebbé vált. Lea közelebb húzta a székét, kezébe vette anyja melegedő tenyerét. Lágyan volt jelen, mégis feszült figyelemmel: végre nem akart elszalasztani egyetlen jelzést, egyetlen pillanatot sem. A nő most csúnya volt, különösen csúnya: feje hátracsuklott, szája tátva, nyelve elfordulva, hiányos fogsorát darabonként végig lehetett nézni, az ínye kiszáradt, a lehelete orrfacsaró. Néhány szál hajának nagy része ráhullott a párnára. Olyan védtelen volt, hogy szeretni kellett.

Az asszony ekkor tiszta erővel megszorította Lea kezét, mintha szét akarná roppantani az ujjait. Lea megijedt, de meg is örült az öntudat hirtelen jelének. Az anyja kinyitotta a szemét, és úgy tűnt, egy pontot keres, egy meghatározott pontot, valakit vagy valamit nagyon vár. Éppen, mint délután. Lea fölé hajolt, de a nő nem őt nézte, hanem a semmibe meredt, és mintha olyasmit látott volna, amit senki más. Aztán mégis a lányára for-

dította a tekintetét, de nem lehetett biztosan tudni, őt nézi-e vagy teljesen máshol jár. Rémület tükröződött a szemében. Egy újfajta, nem teljesen határozatlan rémület, olyané, aki tudja már, hogy valami elkerülhetetlenül vár rá, de nem hiszi, hogy végig tudja csinálni, ám nem teljesen tiszta tudata ellenére mindennél világosabban érzékeli, hogy elért ahhoz a határhoz, ahonnan már lehetetlen visszalépni. Lea sírni akart, de most nem lehetett. „Anya, itt vagyok”, mondta ekkor gyengéden, de határozottan, „minden rendben van! ne félj!” Úgy érezte, hosszú, vagy talán beláthatatlan ideje ez az első mondat, amit önmagából húz elő, és nem mások adják a szájába. Az anyja ekkor egyetlen pillanatra ránézett, teljes fókusszal, így tűnt legalábbis, majd már lecsukódó szemmel még egy váratlanul erőset szorított a kezén, kinyitotta a száját, és az előzőnél sokkal csendesebb álomba merült. Leát nyugalom járta át, fejét az ágyra hajtotta, nem messze az anyjától, és ő is elaludt, azzal a boldog tudattal, hogy valamiféle váratlan, eddig ismeretlen összhang mégis megadatik nekik, legalább erre az éjszakára.

Arra ébredt, hogy a vállát rázzák.

– Fél tíz van, a házirend szerint nyolcig maradhatnak a látogatók. Kérem, fáradjon ki azonnal.

Egy nagymellű, vörösre festett hajú, recés bőrű nővér állt előtte.

– De... de az anyám haldoklik. Nem hagyom itt – mondta Lea kábán és rémülten.

– Ez a házirend. Mást sem engedünk be. Miért kivételeznénk magával? Kérem, menjen, nekem más dolgom van.

– Ismerem Martos doktort, és azt mondta, maradhatok, és tegnap is maradhattam – közölte Lea éberebben, reménykedve, hogy ez a név hatni fog, mert mást nem tud bevetni. Tényleg azt hitte, ha András egyszer megengedte, hogy itt legyen, többször már nem fogják elzavarni. A nővér keresztbette a kezét óriási mellein, és még dühösebb lett, mint azelőtt, most már nem általában mindenkire, hanem kimondottan Leára.

– Én is... ismerem... Martos doktort, csak hogy ma nem ő az ügyeletes, úgyhogy lesz szíves kifáradni. Most.

– Kifáradok. De... de velem ne beszéljen így – mondta tétován, halkán, de mégis mondta, majd megjegyezte, hogy ezek után figyelni fognak-e az anyjára egyáltalán, és hogy tehetne, hogy megvédte magát, ha ilyen esetenül is, amikor ez valószínűleg az anyja kárára történt. Még nem engedte el az aszszony kezét; odafordult hozzá, és elmondta neki, hogy amint tud, visszajön, minél hamarabb, ne aggódjon, majd megfogta a kardigánját, a táskáját, és kiment a kórház udvarára. A nővér végignézte a távozását.

Az udvaron már hívta is Andrást. Attól félt, hogy van nála valaki, valami nő, és most megzavarja őket, de mégis fel kellett hívnia, hátha el tudja intézni, hogy maradhasson, és egyébként is szeretne volna hallani a hangját, bár ezért önmagában sosem mert volna keresni. András hangja kedves volt, sőt, talán gyöngéd is, örült Leának. Megpróbálta rávenni a nőt, hogy menjen el hozzá, de Lea ragaszkodott ahhoz, hogy az anyjával akar maradni.

– Nem hiszem, hogy bármit is tehetnék. Amikor más az ügyeletes, be kell tartani a házirendet – mondta András – De telefonálok Mónikának, megkérdezem, amíg ideérsz.

– Mónikának hívják a nagymellű vörös csajt? Aki ismer téged? – Lea fintorgott.

– Igen. Mónikának.

– Jártál vele? – enyhe undorral, de hirtelen felbátorodva tette fel a kérdést.

– Na nem. Azt azért nem – András valószínűleg mosolygott.

– Figyelj, te a nővérekkel meg a látogatókkal is lefekszel? – Lea meglepődött, hogy igazi felháborodás van a hangjában.

– Nem, nem minddel – mondta ekkor a férfi, és elmagyarázta az utat a lakásához, tíz perc sétára volt a kórháztól, és azzal biztatta Leát, hogy onnan bármikor visszamehet az anyjához, feltéve persze, hogy a személyzet visszaengedi.

„Mónika... bazdmeg, Mónika”, morogta magában Lea, miután letette a telefont, és egy percig utálta Andrást, miközben jól érezte magát a káromkodástól, sőt, meg kellett állapítania, az utálattól is. Még az udvaron, a nagy fák között felhívta Istvánt is, és megkérdezte, hogy van Petra. A férfi kedves, megnyugtató hangját Lea évek múltán is bárhol felismerte volna, ahogy bármikor rábizta volna a saját vagy a gyereke életét.

Miután letette a telefont, elvándorolt az első fáig, és a tövébe kihányta a kávé meg a délutáni édességet. Az Istvánnal való beszélgetés olyan ismerős volt, olyan meghitt. Jó lett volna mellette lenni, mint régen, és érezni a biztonságát. András soha nem fogja úgy átölelni, András, ha vele lesz is, el fogja hagyni. Igaza volt az anyjának, amikor azt hajtogatta, hogy hiba volt elválni, és tényleg, azóta már ezerszer is megbánta. De hát ő csak beleszerelt akkor egy munkatársába, még csak nem is történt semmi, vagyis szinte semmi, de István emiatt azonnal beadta a keresetet, aztán néhány hónapra rá összejött azzal a nővel, akivel most is él. Persze, hibát követett el, nem szabadott volna szerelmesnek lennie. Ráadásul a válástól olyan büntudata lett,

hogy az új szerelmével azonnal szakított, és azóta sem járt senkivel. Hirtelen hiányzott neki István és hiányzott Zsolt is, a férfi, akivel nem mert együtt lenni.

Elindult András felé, mert nem volt jobb ötlete, és mert bele akart kapaszkodni valakibe. Jól ismerte a környéket, néhány éve errefele dolgozott, és az egyetem alatt gyakran járt ide egy barátjához. Meg Zsolt, a volt szerelme sem lakott messze innen, de ez már igazán nem számított. Összehúzta a vállán a kardigánt, a telihold megvilágította az utcát, a járdaszegélyt, a gesztenyefákat, a villanyoszlopokat. Lassan sétált, és eszébe jutott, hogy éppen ilyen idő volt, amikor Petrával vajúdott. Éjfél lehetett, amikor bementek a kórházba, egy másikba persze, megcsodálta, hogy az utcán mindent tisztán megvilágított a Hold és a lámpák fénye, persze csak akkor, amikor nem fáj, mert nagyjából tíz lépésenként meg kellett állnia, és akkor minden elsötétült, egyetlen szürke színné olvadt, majd sötéten és vörösen kavargott, aztán egyszer csak újra kitisztult, és lassan indultak tovább. István végig mellette volt, fogta a kezét, a fájásnál átölelte, és ringatta, majd segített továbbmenni. Olyan kedvesen biztatta, elrejtve a saját félelmét... ezt soha nem fogja elfelejteni neki. Bárcsak itt lenne. Bárcsak ne történt volna meg az a hülye válás, az a hülye szerelem. Bárcsak otthagyná azt a nőt, és visszajönné hozzá, és minden a régi lenne. Kicsit unalmas, de megnyugtató és biztos.

Leült egy kerítés padkájára, maga mellé tette a táskáját, és a kezébe temette az arcát. Hogy dobhatta el a biztonságos életét, és hogy hozhatta Petrát ilyen szörnyű helyzetbe, hogy elválnak a szülei? Miért nem tud boldogabb lenni, amikor a lányának kiegyensúlyozott anyára volna szüksége? Miért nem tudja rendbe tenni az életét legalább azok kedvéért, akik fontosak neki? A gyomrát csavarta a büntudat, míg a betonra nőtt mohát kapargatta maga mellett.

Talán szembe kellene nézni azzal, hogy István nincs, már három éve nincs, és Zsolt sincs, nem is volt soha, és most az anyja is meg fog halni. A rohadt életbe. A rohadt kurva életbe. Sírni akart, de nem ment. Sikítani szeretett volna, de félt, hogy meghallják, és rendőrt hívnak, vagy csak szólnak a lakók, esetleg megkérdezik, mi baja. Nem is tudta pontosan a választ, csak azt, hogy fáj. Bassza meg, fáj, mint az állat, annyira, és nem érti, eddig hogy úszta meg. Megpusztul a fájdalomtól, szétfeszíti, és nem tud mit tenni. Görcsbe rántja a gyomrát, meggörnyeszi a hátát. Vége. Nem tud tovább ellenállni. Pedig hogy megtanulta. Mintha örökké ezt csinálta volna, menekült, egyre

gyorsabban és egyre hatékonyabban menekült, csak ne érezze, milyen rossz. Most nem megy. Itt pusztul el. Ez elől már nem lehet menekülni. Sehova se tud menni, és senkitől sem tud segítséget kérni. Úgy érezte, nem bírja ki. Meg fog halni. Nem bírja ki, hogy Istvánt elvesztette, Zsoltot elvesztette, és az anyját is el kell veszítenie. És egyszerre érezte az egészet, az összes fájdalmat, amit addig távol tartott, és most mintha gombócba sűrítve jönne föl a torkán, hogy aztán megfulladjon tőle.

Fuldokolni, majd öklendezni kezdett, de nem jött ki semmi a gyomrából. Könny futotta el a szemét, az orra megtelt, és egy ideig nem kapott levegőt. Köhögött, és közben eszébe jutott, hogy gyerekkorában mindig azért imádkozott, hogy előbb haljon meg, mint az anyja, csak hogy ne kelljen végignéznie a számára legkedvesebb lény halálát, és ne kelljen elviselni, hogy nélküle él. Ha most megfulladna, vagy bárhogy máshogy sikerülne meghalnia, még elérhetné ezt. De sajnos Petra miatt nem lehet. A lánya kedvéért ki kell bírnia a válását, az elvesztett szerelmeket, a halált, mindent. Ha nem lenne lánya, talán rövidre zárhatná a dolgot. Hogy mindenki bassza már meg, a rohadt életbe!

Felállt a kerítéspadkáról, vállára vette a táskáját, nyúzottnak, piszkosnak és rondának érezte magát, és tudta, hogy nemcsak most érzi így, hanem már évek óta. Még az új pólóját sem vette föl. András érdeklődése misztérium volt, valamiféle lufi, amiről tudta, hogy ki fog pukkanni. Normális férfinak hogyan is tetszhetne egy olyan idegroncs, mint ő? Igaz persze, hogy András nem normális, ez már kiderült, és ez talán az egyetlen biztató jel. Eszébe jutott, ahogy a férfi előző reggel megcsókolta, pedig akkor sem volt jobb állapotban. Persze, valószínűleg csak a hosszú műszak miatt kavarodtak össze az érzései, vagy nem talált mást, éppen ő volt kéznél. Nem Mónika például. Lehet pedig, hogy akkor most nem küldte volna haza. Talán ha András nem őt csókolja meg tegnap, hanem a nővért, még mindig az anyja mellett ülhetne. És akkor nem lehetne Andrással, de az anyjával igen.

Az utcán nem járt senki, és Lea nem értette, hogy lehet minden ilyen nyugodt, a fák, a gesztenyevirágok, az udvarok, a kőlépcsők és kőoroszlánok, amikor benne teljes a káosz. Arra gondolt, megigazítja a haját András miatt, majd mégsem tette, mert rájött, hogy mindegy, sehogy sem tud jól kinézni, teljesen fölösleges minden próbálkozás. Befordult a férfi utcájába, megnézte a számozást, megállapította, hogy még három háztömb, és odaér. Már látta a régi épületet. Az erkélyhez tartozó lakásban égett a villany, Lea úgy gondol-

ta, ez lehet Andrásé. Ekkor döbbsent rá, mennyire vágyik a férfire. Semmit nem tud róla, így ismeretlenül kívánja Andrást azzal a temérdek szenvedéssel együtt, ami minden bizonnyal együtt jár vele.

Remegett, amikor megnyomta a kapucsengőt, a lépcsóházban vissza akart fordulni, sőt, még akkor is, amikor András ajtót nyitott neki. A férfi megcsókolta, de ő eltolta magától.

– Piszkos vagyok, András, és izzadt.

András bevezette a fürdőszobába, és magára hagyta. Lea nem tudta, mihez kezdjen. Nem mert lezuhanyozni, csak magára zárta az ajtót, és megmosta a hónalját, a nyakát, a mellét és az arcát, majd a kéztörölközővel megtörölközött. Mégis igazított a haján, és egy kicsit jobban érezte magát. Kilépett, András épp a konyhában rendezgetett valamit. Lea óvatosan odament.

Remélte, hogy nem zavar.

– Sikerült beszélni Mónikával? – kérdezte csendesesen.

András a mosogató feletti szekrényből vett elő éppen két feles poharat, telefonja a konyhapulton feküdt. Pálinkát emelt le a szekrény melletti polcra, és töltött mindkettőjüknek.

– Légy szíves, ezt most egy lendülettel.

Lea lehúzta, majd eszébe jutott, hogy semmi sincs a gyomrában.

– András, adj enni, rosszul vagyok.

A férfi kiflit vett elő, vaját meg sonkát, letette a pult melletti kisasztalra. Nem készítette el, hagyta, hogy Lea csinálja meg magának. Mellérakta a pálinkásüveget és a poharakat is. A nő enni kezdett, és másfél kifli elfogyasztása után nézett csak föl.

– Az a marha Németh az ügyeletes – mondta ekkor András, közben Lea felemelte az újra töltött feles poharat. – Szerelmes a szabályokba. Mónikánál protekcióval annyit tudtam elintézni, hogy Gyuszi bát beengedik anyádhoz. Bár így este nem biztos, hogy átmegy...

Lea értetlenül nézett.

– Kit?

– Hát Gyuszi bát. Tudod...

Lea arckifejezése nem változott.

– Nem tudtad, hogy az anyád pasizik?

A nő visszatette a poharát az asztalra, néhány csöpp pálinka kilöttyent a lendülettől.

– Mi van?

– Egyébként figyelsz a körülötted levő dolgokra? – András szórakozottan töltött még magának, majd a konyhaszekrény felé fordult, és elővett egy

zacskó sósmogyorót. Tálkába öntötte, és kettejük közé rakta. Lea nem mozgott. – Szóval az öregről nem mesélt?

– Ugye szórakozol velem?

– Mióta is jár kezelésre? – András tömte magába a mogyorót, Lea meg arra gondolt, biztos tiszta só a szája.

– Nyolc és fél hónapja.

– Na, akkor kábé azóta. Gyuszi bá vastagbeles. És általában ugyanakkor kezeltük őket, nagyjából kéthetente. Véletlen, de sokan vannak így, akik régóta járnak. Külön társaságuk van már a kórházban. Egyébként nem vettem volna észre, ha a nővérek nem szólnak. Vagyis, egy ideig nem vettem volna észre magamtól. De amikor másodszorra mentem oda hozzá úgy, hogy Gyuszi bá az ágya mellett ült az infúziós oszlopával, amit magával húzott, akkor már gyanús lett. Anyád feküdt, és együtt folyt le nekik a kemó. A nővérek azt mondják, mindig mellette van, ha te elmégy. Fogja a kezét, és beszélgetnek. Azt hiszem, most már csak Gyuszi bá beszél.

Lea remegett.

– Ki a franc ez a Gyuszi bá? Hogy kerül oda? Mi ez az egész?

András vállat vont.

– Azt hiszem, asztalos volt. Talán egy szabolcsi faluból jár fel, de nem emlékszem. Nem nagyon van erre időm.

– Egy asztalos? A nagydoktor anyámmal? Flörtöl a kórházban az infúziós oszlopok között? Kivezetett végbéllel? – villogó szemmel nézett Andrára.

András szórakozottan mosolygott.

– Most ez mit számít? Anyádnak meg gyakran le kell csapolni a hasát, mert úgy néz ki, mint egy hetvenéves, hét hónapos terhes. És? Lea, azt hittem, ezen már túl vagy!

– Anyám soha nem állt szóba senkivel két diploma alatt! – Remegő kézzel nyúlt a mogyoróért, a tenyerébe vett néhány szemet, és a másik kezével dörzsölgette úgy, hogy az egész keze tiszta zsír lett. Úgy érezte, hogy az anyja elárulta őt. Ha neki megengedi, amit most magának megengedett, talán minden másképp alakul. – Engem is megvetett, ha véletlenül szóba álltam ilyenekkel. Ezt miért nem mondta nekem? – hisztérikus lett a hangja – Miért nem szólt nekem senki Gyuszi báról? Hogy hallgathatta el előlem? – András közelebb tolta hozzá a pálinkás poharat.

– De miért kellett volna elmondania? Egyébként az is lehet, hogy félt a reakcióidtól.

– Anyám? Anyám nem. Anyám tőlem soha nem félt. Én féltem tőle... – és remegni kezdett, hiába próbálta, nem tudta megállítani.

András ivott egy kicsit, és tovább ette a mogyorót. Szórakozottan motyogott maga elé.

– Hát én ehhez nem értek. De azt hiszem, az emberek néha megfélemlítik egymást. Van ilyen.

– András, nekem három diplomát kellett szereznem, az anyám mégsem fogadott el soha. A volt férjemnek két doktorija van, ő megfelelt, az én bűnöm volt, hogy elhagytam. Most mi a franc ez a Gyuszi-bázás? Milyen szerelem ez? Komolyan, miről beszélsz? – az elfojtani próbált hisztéria artikulálatlan hangján kiabált.

András várt egy kicsit. Figyelte Leát, ahogy megint a pálinkáért nyúl, de még mindig reszkető kézzel, és végül úgy dönt, hogy mégsem issza meg, mert biztos kilöttyintené.

– Lehet, hogy arról beszélek, hogy anyád él, te meg halott vagy – mondta aztán halkán, sóhajtva egyet, és megvonva a vállát.

Lea hangtalanul zokogni kezdett. Kezébe temette az arcát, hogy senki se lássa, hogy elbújhasson, hogy a taknyát le tudja törölni az ujjaival feltűnés nélkül. Rázkódott a válla, utálta magát, utálta az életét, és nem tudta, mit keres itt. Hirtelen felállt, besietett a fürdőszobába, hideg vizet fröcskölt az arcára és a tükörrre, majd megnézte magát, és a saját árnyékát látta. Elborzadt. Kilépett a fürdőből, és a bejárati ajtóhoz ment, vállára vette a táskáját.

– Nem maradok. Így nem maradhatok. Visszamegyek... bocsn... köszi, és szia.

András szomorúan, de beletörődően nézte.

– Jó, csak még ígérj meg valamit – Lea kérdően nézett rá. – Nem szerzel több diplomát, hanem veszel egy normális nadrágot.

A nő megnézte a nadrágját. A szokásos fekete volt rajta. Kicsit kopott, néhány éves, de azt hitte, elmegy.

– Nem tetszik? – megszeppenten kérdezte.

– Levehetjük – vont vállat András.

Lea szipogott, mint egy kislány.

Leemelte a válláról a táskát.

Amikor András közelített hozzá, és hátrasimította a haját az arcából, Lea azt hitte, azt remélte, a férfi most meggyógyítja gyengéd szerelmével. Bár félt, hogy ez a szerelem nem tart majd sokáig, úgy gondolta, elég, hogy most van. Arra számított, hogy a férfi végigcsokolja minden testrészét, és kedvese, óvatossága és figyelme gyógyír lesz mindarra, ami az elmúlt órákban

rázuhan: az anyja haldoklására, a válás miatti elviselhetetlen fájdalomra, a büntudatára. Így szokott ez lenni. Így van a mesékben is.

András ehelyett csókolózás közben hátrafesztette a nő kezét, a fejét pedig a hajánál fogva hátrahúzta. Ilyet, úgy emlékezett, még nem csináltak vele, ezt még senki nem engedte meg magának vele szemben. Ő ennél kifinomultabb, érzékenyebb, ezt nem hagyhatja, védekeznie kell, erre gondolt, de a fel sem fogott szerelme a rettegés, a felháborodás és kiszolgáltatottság érzésével együtt nőtt. Mikor a férfi a falhoz nyomta, és durván tépte le róla a ruhát, Lea meglepődve állapította meg, hogy nem tört össze. Mégsincs porcelánból, nem fújja el a leggyengébb szél, ha egyszer elé mer már állni. Amikor pedig András az ágyhoz húzta, rántotta a csuklójánál fogva, a nő egy pillanatra úgy érezte, nemhogy kibírja, hanem visszatükrözi a másik félelmetes erejét.

Meztelenül feküdt, és a férfi teljesen átlényegült már a számára, nem egy másik emberként, hanem egy artikulálatlan másik testként érzékelte, a világmindenség központjaként, az egyetlen létezőként, aki felette és körülötte lüktet. Durván, fájdalmasan és otthonosan leszorította a karját, a lábát, a medencéjét. Lea tudta, hogy síkíthatna, vagy kérlelhetné, hogy ne, ezt ne, de valójában biztonságban érezte magát annak ellenére, hogy félt. De tőle el tudta fogadni ezt a félelmet.

Nem tudta pontosan, mi jön, és azt sem, fel van-e készülve rá. De az biztos volt, hogy meg kell történnie, nem lehet várni, nincs már olyan, hogy úgy marad, ahogy volt, és ott marad, ahol volt. Épphogy csak fészkelődni tudott, mozogni rendesen nem, a teste középpontjától a bőre felületéig mindenütt átfogta és lefogta őt az a hatalmas, erős, félelmetes, édes test, amelyiknek ki volt szolgáltatva, amelyik azt csinált vele, amit akart, amelyik egyszerre éltette és bántotta őt a kiszámíthatatlan, veszélyes szerelmével. Elhelyezkedett, nem mozdult többet, a másik még jobban ráfeszült, és a szorítása egy pillanatra olyan volt, mint egy simogatás, amelyet akár ütés is követhet. Az a néhány pillanat, amikor még semmi nem történt, de már biztosan tudta, hogy csak egy egész kicsi idő kérdése, még inkább fokozta a vágyát és a rettegését.

Ekkor jött az első lökés; mint egy örvény szaladt végig a testén, és fájdalomában felsikított. A következőnél is kiáltott, artikulálatlan, vinnyogó sikoly volt ez, és nem tudta, hogy meghallották-e. Egy idő után hörgésre váltott, de a teste nem vált érzéketlenné: minden lökésre ugyanazzal az erővel válaszolt, amit kapott, a fájdalom minden testrészében és minden sejtjében tovább mozgott, mintha információ lenne, valamiféle alapanyag, ami ott marad örökre, és az élete további részében, amennyiben lesz ilyen, hordoznia kell, és valamit kezdeni vele. Megpróbált mozogni, ösztönösen felcsapta a lábát,

a lábfejevel kalimpált, de a rettenetes, imádott erő azt is szorította. Annyira fájt már mindene, hogy úgy érezte, ezt nem fogja kibírni, nem tudja kivárni, hogy ennek vége legyen.

A lökés ekkor abbamaradt, a teste viszont nem szabadult. Érezte, hogy a másik körülveszi, de most nem mozdult. Azt hitte, örülni fog a szünetnek, de remegett. A vágótól remegett, még akarta azt, amibe az előbb majdnem belehalt; hirtelen biztosan tudta, hogy abba halna bele, ha nem érezné többet. Most már magától is megijedt, nem csak a másiktól. Rémisztó volt a saját dühének, félelmének és a szerelmének az ereje. Attól félt, hogy szétrobban tőle, szétrobbantja magát, vagy a másikat, vagy mindkettejüket, hiszen gyűlöli, hogy ezt tette vele, hogy ilyen függésre kényszerítette, hogy ennyire hozzá kell tartoznia, hogy szét tudná verni, ha nem szorítaná ennyire.

Mozgolódní akart, de ekkor megint szétfeszítette a fájdalom, amely továbbra is egyetlen pontból indulva az ujjbegyét és a füle hajlatát is elérte. Az idő teljesen elveszett a számára, a szorítás és a fájdalom olyan örvénybe sodorta, amelyben már sehogyan sem találta magát. Egyetlen egy részlete, érzete, gondolata sem volt sajátos, egyéni, csak rá jellemző. Ő maga volt a semmi. Vagy a minden. Mégis biztosan nem ő.

Csak legyen már vége, csak legyen már vége, ezt ismételtette magában. Nem volt több ereje ellentartani, mozogni próbálni, és végtelenül szeretett volna meghalni ebben a gyönyörben. Ez maga lenne a teljes katarzis, úgy érezte, de ekkor a fájdalom még félelmetesebb erővel szorította össze, és már nem tudta, hogy hol a halál, hol az élet, melyik melyik, de mindennél erősebben kívánta, hogy vége legyen valamelyiknek.

Alig kapott levegőt, fuldokolt, majd érezte, hogy a vállát nyomja valami, a másik nyomja, és hallotta az ő hangját, a nyögését, a fújtatását, a hörgését, és akkor kezdett megszűnni minden, mintha bezárult volna a világ, mintha lassan kezdene elválni a testétől, talán ez a vége, ez a halál, futott még egyszer át rajta, majd hirtelen ellazult mindene, engedett a szorítás, elengedte, képes volt elengedni őt, az a szemét már nem szorította, nem tartotta biztonságban magába zárva, hanem magához húzta, megsimogatta a haját, és a mellkasára fektette. Érezte a szívverését, a bőrét, a zihálását, „szia, kedves”, ezt is mondta, és már élesen hallotta a hangját, a drága hangját, ő pedig csak lapult a mellkasán, és egy idő után sírni kezdett.

Amikor elhalkult, szipogott még egy kicsit, és elaludt.

A telefonja csörgésére ébredt.

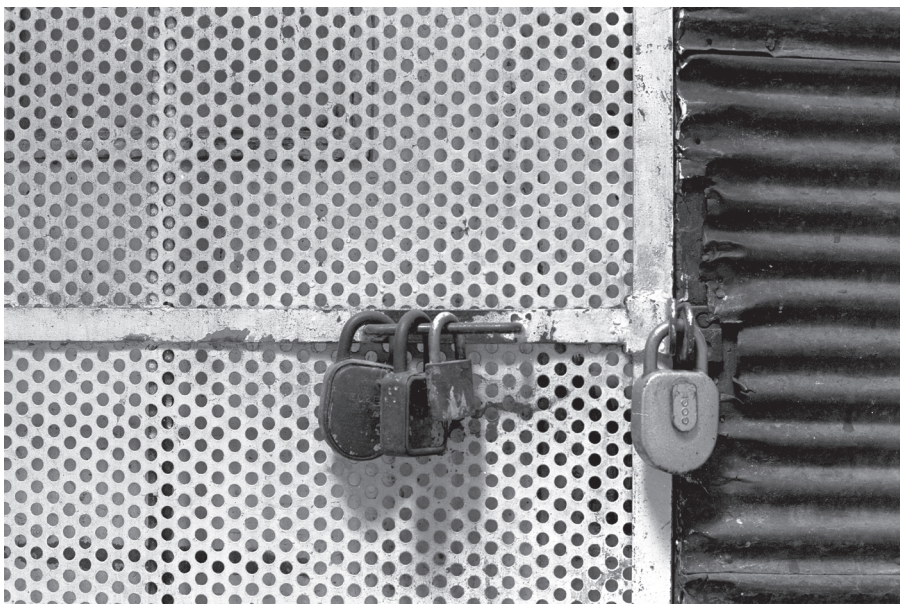
Azonnal felpattant, és rohant a táskájához.

Mónika hívta.

Mondta, hogy az anyja meghalt, és bár késő este már nem szoktak emiatt telefonálni, Martos doktorra való tekintettel most megteszi.

Be lehet menni.

Lea letette a telefont, András már ült az ágyon, kitalálta, hogy mi történt. A nő melléhúzódot, és megcsókolta. Egyszerűen nem jutott más az eszébe. András még átölelte, úgy, meztelenül, Lea hagyta, de nem vágyott most erre a gyengédségre. Előkereste a lila kínai felsőjét, mert a fekete már izzadt volt, és a férfi egyébként is elszakította. Felöltözött, még egyszer csókolóztak, aztán elindult. Ment megnézni az anyja holttestét.

© Fortepan, Makovecz Benjámín